

NÉMETH ÁKOS

PROSTITÚCIÓ

férfiak és nők

Közlés:

1.-2. jelenet - Mozgó Világ 2015/7-8,
4. jelenet - Mozgó Világ 2016/2

1. *egy irodában*

I. NŐ - Hallgatom.

I. FÉRFI - Nem tudok mit mondani magamról, nincs mit mondanom. Kossuth-díjam van, de ez nem olyan fontos. Egyszerű táncos vagyok, ennyi az egész. Táncos, és koreográfákat készítek.

I. NŐ - És miért jelentkezett erre a munkára?

I. FÉRFI - Váltani akarok. Változtatni, az egész életemen. Én...

I. NŐ - Ez is tánc. És maga táncos.

I. FÉRFI - Táncos voltam. Már nem vagyok az. Ez a pálya életkorfüggő. Én pedig túl léptem az életkorom, amikor...

I. NŐ - Szóval táncos volt. Tudna valamit mondani magáról?

I. FÉRFI - Van egy emlékem, talán ezt megosztom önnel. Egy gyerekkori emlék, az ilyenek mindig sokat kifejeznek. Úgy értem, sokat elmondanak az illetőről. Mondhatom? Mondom. Hát akkor elmesélem. Nem baj, ha hosszú lesz? Nem lesz hosszú.

Apám és anyám kezét fogom. Már tudok járni, és beszélni, de a húgom még nincs a képben. Apám anyámat, egy falusi ács szép lányát az ismeretségük hajnalán a diplomájával és az autójával kápráztatta el, most valamiért mégis vonattal utazunk. Egy falu vasútállomásán vagyunk, inkább csak afféle megállóhely, útban az anyai nagyszülők felé. A peronon sietünk a csatlakozás felé, apámékkal egy jókedvű helyi alkoholista egyezkedik. - Ezt a nagyfiút én most elviszem magammal, ezt mondja. - Meglepetésemre anyám egy szót se szól, csak sietősebbre fogja lépteit. Kétségbeesetten szorítom anyám kezét, sőt, még apámét is, akit nem szeretek, sőt akitől néha tartok is. Úgy tűnik, ha nem teszek így, ha eleresztem a kezüket, sorsomra hagynak. Félek ettől a jókedvű fickótól, de leginkább az aggaszt, hogy a szüleim egy szót se szóltak, úgy tűnik, beletörődtek sorsukba. Rám szakad a magány. Szorítom szüleim kezét, siettetem őket. A kedélyes részeg nem tágít, bele-szeret a tréfájába, megragad és vinni akar, anyámék kényszeredetten vele nevetnek, és engem megijeszt ez a nevetés. Szörnyen félek, eleinte igyekszem nem mutatni, aztán feladom minden önérzetem, elkezdem húzni anyámat, el ettől a rettenetes arctól. A részeget ez mulattatja. Anyám nem vesz róla tudomást, számomra úgy tűnik, beletörődött. Pánikban húzom-húzom, anyám vonakodva követ, a részeg nevet, apám nevet, anyám nevet. Úgy tűnik, rajtam kívül mindenki egyetért.

I. NŐ - Ennyi?

I. FÉRFI - Ennyi. Tetszett?

I. NŐ - Ezt most miért mondta el?

I. FÉRFI - Nem tetszett?

I. NŐ - Olyan, mint egy álom. Nem tudom, miért mondta el.

I. FÉRFI - Nem álom. Ez a valóság.

I. NŐ - Maga nagyon különös embernek tűnik. Érzékenynek.

I. FÉRFI - Ezen már túl vagyok.

- I. NŐ - Már nem érzékeny?
- I. FÉRFI - Teljesen immunis vagyok az érzékenységre. Érzéketlen vagyok. Senki nem tud nekem fájdalmat okozni. Engem nem lehet megsérteni. Egy ízben...
- I. NŐ - Miért mondta el ezt a gyerekkori történetét?
- I. FÉRFI - Szívesen csinálnék erről egy koreográfiát.
- I. NŐ - *(nevet)* Hát itt erre nem lesz módja.
- I. FÉRFI - Persze, persze.
- I. NŐ - Hány éves?
- I. FÉRFI - Tessék?
- I. NŐ - Hány éves?
- I. FÉRFI - Fontos ez?
- I. NŐ - Hogyne volna fontos.
- I. FÉRFI - Ötvennyolc. Ötvennyolc vagyok. De lélekben huszonnyolc.
- I. NŐ - Nős? Család?
- I. FÉRFI - A feleségem egy szörnyeteg, vele...
- I. NŐ - Csak azért kérdem, hogy mit fog szólni az éjszakai munkához. Ez is vele jár.
- I. FÉRFI - Persze.
- I. NŐ - Szóval?
- I. FÉRFI - Elváltam. Illetve külön élünk.
- I. NŐ - Szóval nem lesz gond?
- I. FÉRFI - Sosincs gond. Velem még sosem volt. Nincs és nem lesz, mert...
- I. NŐ - Délelőtt viszont nem kell bejárnia. A délelőtti szabadok.
- I. FÉRFI - Bármikor bejövök.
- I. NŐ - Én leszek a közvetlen főnöke. Ez zavarja?
- I. FÉRFI - Ugyan dehogy. Már miért zavarja?
- I. NŐ - Sokakat zavar, ha nő a főnökük.
- I. FÉRFI - Engem nem.
- I. NŐ - Különösen, ha sokkal fiatalabb nő.
- I. FÉRFI - Azért annyival nem fiatalabb.
- I. NŐ - Huszonöt vagyok.
- I. FÉRFI - Ez ma már nem különbség. Ötvennyolc, huszonöt, a szakadéknak egyazon oldalán vagyunk, hogy úgy mondjam. *(nevet)*
- I. NŐ - Ezt nem értem.
- I. FÉRFI - Felnőttünk vagyunk, és már megértettük, hogy egyszer meghalunk. Felfogtuk, hogy az élet véges, hogy eleje és vége van. Aki ebbe még nem törődött bele, az előtt még ott az egész élet.

- I. NŐ - Nem akarok a halálról beszélgetni.
- I. FÉRFI - Persze. Voltaképpen én sem.
- I. NŐ - És nem vagyunk a szakadéknak azonos oldalán. A szakadéknak két különböző oldalán vagyunk. Maga öreg, én meg a fiatal vagyok.
- I. FÉRFI - Ezt most nem kellett volna mondania.
- I. NŐ - Kedves János, én itt azt mondok, amit akarok.
- I. FÉRFI - Valójában...
- I. NŐ - Mit szeretne mondani?
- I. FÉRFI - Semmit. Nem akartam semmit mondani.
- I. NŐ - És miért szeretne itt dolgozni. Maga művész, nem?
- I. FÉRFI - Az voltam.
- I. NŐ - Itt nem sok művészetben lesz része.
- I. FÉRFI - Nem is vártam.
- I. NŐ - Gondolom, híres is.
- I. FÉRFI - Valaha jónevű voltam, igen.
- I. NŐ - Mondjuk, én ezt leszarom.
- I. FÉRFI - Parancsol?
- I. NŐ - Tőlem akár világhírű is lehet, én ezt leszarom. Csak ezt mondtam.
- I. FÉRFI - Én ezt megértem, de...
- I. NŐ - De, mi?
- I. FÉRFI - Nem beszélhetne egy kicsit udvariasabban?
- I. NŐ - Én itt úgy beszélek, ahogy akarok. Én vagyok az üzletvezető. Gondolom, érdekli, miért vagyok huszonöt évesen egy ekkora és ilyen nivós intézmény üzletvezetője.
- I. FÉRFI - Nem tartozik rám.
- I. NŐ - Szerintem sem, de nem ezt kérdeztem. Mit kérdeztem?
- I. FÉRFI - Jó, ha gondolja, mondja el.
- I. NŐ - Nos, én szeretek magamról beszélni, pontosabban nem szeretem, ha a hátam mögött mások beszélnek rólam. Az ilyenért innen bárki azonnal repül. Volt már rá példa. Ezt megértette?
- I. FÉRFI - Persze.
- I. NŐ - Nos, azért vagyok én az üzletvezető, mert én vagyok a tulajdonos barátnője.
- I. FÉRFI - Világos.
- I. NŐ - Nem szeretném, ha más szót használna erre. Barátnő. Üzletvezető. Világos?
- I. FÉRFI - Persze, nem gond.
- I. NŐ - Nem gond?
- I. FÉRFI - Nem, nem gond, olyan szavakat használok, amilyet hallani akar.

- I. NŐ - Egyébként vannak gondjai, bármilyen tekintetben?
- I. FÉRFI - Nincsenek gondjaim.
- I. NŐ - Értem. Mondja, mennyit ivott ma?
- I. FÉRFI - Tessék?
- I. NŐ - Hogy ma, hogy mennyit ivott? Melyik szót nem érti?
- I. FÉRFI - Hát ezt... hát ezt kikérem magamnak.
- I. NŐ - Nos?
- I. FÉRFI - Természetesen semennyit. És, ha úgy volna is, ez nem tartozna ide.
- I. NŐ - Naná, hogy ide tartozik. Nem tűnök meg részegeket ezen a helyen. Ez egy komoly hely.
- I. FÉRFI - De honnan veszi ezt? Hogy jön ez most ide?
- I. NŐ - Annyira tipikus. A simlis piás, aki a csillagokat lehazudja az égről. Úgy nézzen rám, hogy egy piás apa mellett nőttem fel. Gyűlölöm a piásokat. Szívem mélyéről gyűlölöm. A tulajdonosba, akinek a barátnője vagyok, mint említettem, azért szerettem bele, mert egy ilyen helyen dolgozik, mégsem iszik. És nem tűri a piásokat, ő sem.
- I. FÉRFI - Nem vagyok alkoholistá.
- I. NŐ - Nem ez a híre.
- I. FÉRFI - Nincs mit mondanom.
- I. NŐ - Nem kell megsértődni. Ez egy egyszerű kérdés volt.
- I. FÉRFI - Voltak gondjaim... voltak problémáim az alkohollal.
- I. NŐ - Milyen problémája volt az alkohollal?
- I. FÉRFI - Alkoholproblémám.
- I. NŐ - A francba, ezt így hívják?
- I. FÉRFI - Még nem beszéltünk a pénzről.
- I. NŐ - Még nagyon sok mindenről nem beszéltünk.
- I. FÉRFI - Még egyáltalán nem biztos, hogy elvállalom az állást.
- I. NŐ - Még egyáltalán nem biztos, hogy fel akarom venni.
- I. FÉRFI - Azt a munkát, amire embert keres, fél kézzel megoldom.
- I. NŐ - Nocsak.
- I. FÉRFI - Tudok táncosokat képezni, és tudok bánni az emberekkel.
- I. NŐ - Ezek nem táncosok. Pont ez lenne a maga dolga.
- I. FÉRFI - Ezek is csak olyan lányok, akiket meg lehet tanítani néhány alapvető...
- I. NŐ - Ezek prostituáltak.
- I. FÉRFI - Erre most nem tudok mit mondani.

- I. NŐ - Ez egy komoly ügynökség, amely lányokat közvetít, komoly helyekre. Ezek a lányok beszélnek angolul, hát legalább valamennyire, és képesek fellépni. Ez a fellépés, ez lenne a maga dolga. A fellépés célja viszont a prostitúció. Zavarja ez a szó?
- I. FÉRFI - Kedvesem, engem semmi sem zavar.
- I. NŐ - Nem nevezhet a kedvesének.
- I. FÉRFI - Bocsánat.
- I. NŐ - Én a tulajdonos kedvese vagyok.
- I. FÉRFI - Bocsánat.
- I. NŐ - Ha ezt ő meghallotta volna, most nem ülne itt ilyen nyugodtan, és mosolyogna.
- I. FÉRFI - Beszélhetnénk a pénzről?
- I. NŐ - Valójában nem tetszik, ahogy mosolyog. Irritál.
- I. FÉRFI - Maga ismer ilyen szavakat, hogy irritál?
- I. NŐ - Valami gond van ezzel?
- I. FÉRFI - Gondoltam, maga is ilyen... lány volt korábban.
- I. NŐ - Prostituált. Ismeri ezt a szót?
- I. FÉRFI - És onnan... hogy is mondjam csak... küzdötte fel magát.
- I. NŐ - Maga itt egy állásinterjún van, és semmi dolga azzal, hogy az, aki ebben a székben ül, amiben most én, mi volt korábban, vagy most micsoda. A fizetés pedig hat számjegyű, ahogyan a telefonban mondtam. Hiszen ezért van itt.
- I. FÉRFI - Pontosabban?
- I. NŐ - Egészen pontosan is meg fogjuk beszélni, de most más a gond.
- I. FÉRFI - Mi a gond?
- I. NŐ - Az a gond, hogy maga mosolyog. Ahogy mosolyog, miközben beszélek.
- I. FÉRFI - Jókedvem van.
- I. NŐ - Értem.
- I. FÉRFI - Persze, hogy jókedvem van. Nehéz időket éltem át, úgy értem anyagilag, mi tagadás, ezért vagyok itt, de most, úgy tűnik, minden megváltozik. Jól fizető állásom lesz, egy nem megerőltető munkáért, és egy szép fiatal nő lesz a főnököm, akivel éppen tárgyalok. Miért ne mosolyognék?
- I. NŐ - Szóval így látja a helyzetét?
- I. FÉRFI - Igen. Pontosán így, ahogy leírtam. Voltam gondjaim, talán még az alkohollal is voltak is voltak gondjaim, a feleségemmel mindenképpen voltak gondjaim, a kamaszlánnyommal is voltak gondjaim, a szakmámban is voltak gondjaim. De mindez a múlt.
- I. NŐ - Ha megkérném, abbahagyná, hogy hintázik a széken?
- I. FÉRFI - Hogyne! Zavarja?
- I. NŐ - Így is lehet fogalmazni. Hogy érti azt, hogy gondjai voltak a szakmájában?
- I. FÉRFI - Nem akarok erről beszélni.

- I. NŐ - Maga hozta szóba.
- I. FÉRFI - Szóba hoztam, mondjuk úgy, megemlítettem, de nem akarnám különösebben részletezni.
- I. NŐ - Mégis, szívesen hallanám, mire gondolt.
- I. FÉRFI - Nos, a kritikára gondoltam.
- I. NŐ - Vagy úgy! A kritikára gondolt.
- I. FÉRFI - Igen, a kritikai fogadtatásra. A rossz kritikákra.
- I. NŐ - De hiszen maga Kossuth-díjas.
- I. FÉRFI - És ez mit jelent?
- I. NŐ - Valamit mégiscsak jelent? Vagy nem?
- I. FÉRFI - Higgye el, kedves ifjú hölgy, ez ma már nem jelent semmit. A tekintély meghalt, a tisztelet meghalt, minden halott.
- I. NŐ - Figyelmeztettem már, hogy ne használja a halál szót.
- I. FÉRFI - Ó, bocsánat, valóban. Tényleg figyelmeztetett. Különben miért?
- I. NŐ - Mit miért?
- I. FÉRFI - Miért ne használjam? A halál szót, miért ne használjam?
- I. NŐ - Semmi köze hozzá.
- I. FÉRFI - Bocsánat, igaza van.
- I. NŐ - Tudja mit? Elmondom. Elmondom, miért ne használja a halál szót. És, ha elmondom, talán jobban fog figyelni.
- I. FÉRFI - Figyelek.
- I. NŐ - Nos, a halál szót egy haláleset miatt ne használja, ami a családban fordult elő.
- I. FÉRFI - Mindenki családjában fordul elő haláleset. Ez az élet rendje.
- I. NŐ - Ez, hogy úgy mondjam, egy különleges haláleset volt.
- I. FÉRFI - Ó. Meghalt a dédi. És ez megviselte a kicsi lányt. Sokat sírt, igaz?
- csend*
- I. FÉRFI - Bocsánat.
- I. NŐ - Ez ne forduljon elő még egyszer.
- I. FÉRFI - Bocsánat.
- I. NŐ - Gyerekkoromban... történt egy rendkívüli halál a családban.
- I. FÉRFI - Igen.
- I. NŐ - Bár természetesen minden halál rendkívüli.
- I. FÉRFI - Igen. Így van.
- I. NŐ - Illetve, ha belegondolunk, minden halál teljesen törvényszerű, és egyáltalán nem rendkívüli. Nincs rendkívüli halál.
- I. FÉRFI - Ez igaz, így van.

- I. NŐ - Ezt a mondatot pedig, hogy ez az élet rendje, gyűlölöm.
- I. FÉRFI - Értem.
- I. NŐ - Most pedig beszéljünk a munkájáról. Meg kell tanítania a lányokat arra, hogy elfogadhatóan mozogjanak a színpadon, és képesek legyenek betanulni egy egyszerű koreográfiát.
- I. FÉRFI - Értem.
- I. NŐ - Általában szólóban.
- I. FÉRFI - Értem.
- I. NŐ - Úgy értem, erotikus koreográfiát. Mi tudom én, közben megszabadulnak a ruháiktól, vagy valami hasonló. Ezt magára bízom, ez lesz a maga művészi szabadsága. Fogja ez zavarni?
- I. FÉRFI - Nem, ezen én már túl vagyok.
- I. NŐ - Ja igen, a pia.
- I. FÉRFI - Nem vagyok impotens, ha erre gondol.
- csend*
- I. FÉRFI - A lányokat szeretem, ha erre gondol.
- csend*
- I. FÉRFI - Mire gondol?
- I. NŐ - Nos arra gondolok, hogy maga se a lányokat nem szereti, se a fiúkat nem szereti, sem a feleségét nem szereti, sem a lányát nem szereti. Még a pénzt sem szereti. Maga alkoholista. Nos, erre gondoltam. Ne felejtse el, hogy maga egy alkoholista ember lányával beszél, aki évtizedes viszonylatban tanulmányozta a jelenséget. A probléma professzora vagyok. Ezt sose felejtse el, ha velem beszél.
- I. FÉRFI - Kezd elegendő lenni ebből a beszélgetésből.
- I. NŐ - Szomorúan hallom.
- I. FÉRFI - A munka pedig, amit ajánlott, nevetségesen könnyű. A kisujjamból kirázom.
- I. NŐ - Ma igen. De holnap? Vagy holnapután, ha rossz napja lesz?
- I. FÉRFI - Az ország egyik legnagyobb táncosa voltam.
- I. NŐ - Senkit nem érdekel, hogy mi volt tegnap.
- I. FÉRFI - Voltaképpen nagyon bosszant, hogy így beszél. Mutassak magának valamit?
- I. NŐ - Úristen, táncolni akar?
- I. FÉRFI - Erre nem minden nő képes.
- (Le akar menni spárgába. Hosszan erőlködik. Nem sikerül.)*
- I. NŐ - Ez mi, amit most csinál?
- I. FÉRFI - Nyújtanom kellett volna reggel. Minden reggel nyújtok.
- I. NŐ - Végre nyújt valamit.
- I. FÉRFI - Most nem sikerült.
- I. NŐ - Nem várom magától, hogy lemenjen spárgába.

- I. FÉRFI - Bármikor megcsinálom. A spárga több fajtáját is bármikor megcsinálom.
- I. NŐ - Nem szükséges.
- I. FÉRFI - Egy pillanat. *(Megint hosszan próbálkozik, megint kudarca)*
- csend*
- I. FÉRFI - Tudja mit gondolok magáról?
- I. NŐ - Biztosan el akarja mondani?
- I. FÉRFI - Azt gondolom magáról hogy végtelen álszent.
- I. NŐ - Álszent?
- I. FÉRFI - Igen, álszent.
- I. NŐ - Ezt még nem mondták.
- I. FÉRFI - Nos, éppen ideje volt. Éppen ideje volt, hogy valakivel találkozzon, aki ezt a szemébe mondja. Erkölcsei előadást tart nekem az alkoholizmusról, miközben a kandalló párkányán... tessék. Mióta beléptem, ezt nézem.
- I. NŐ - Mi van a kandalló párkányán?
- I. FÉRFI - Forduljon meg, és látni fogja. A háta mögött van.
- I. NŐ - Tudom, hol a kandalló.
- I. FÉRFI - Nos, mit lát?
- I. NŐ - Egy óra, egy váza. Semmi.
- I. FÉRFI - Közte.
- I. NŐ - Ó, hát ide tettem?
- I. FÉRFI - Hát látom, nem jön zavarba.
- I. NŐ - Már mindenütt kerestem.
- I. FÉRFI - Ezt ilyen közönyösen bírja mondani?
- I. NŐ - Hogyan kéne?
- I. FÉRFI - Ezek mégis csak fecskendők, vagy rosszul látom?
- I. NŐ - És?
- I. FÉRFI - Most azt fogja mondani, hogy infúziót adott be magának kiszáradás ellen.
- I. NŐ - Ez egy bontatlan csomag tű. Még semmire nem használtam.
- I. FÉRFI - Úristen, magának aztán van bőr az arcán. Mit nyom magába, mondja?
- I. NŐ - Cukorbeteg vagyok.
- I. FÉRFI - Ez a hivatalos változat?
- I. NŐ - Mondjuk, ahhoz se lenne köze, ha cracket használnék.
- I. FÉRFI - Cracket használ?
- I. NŐ - Rosszul van?
- I. FÉRFI - Miért lennék?
- I. NŐ - Csak... az arca színéből gondolom. Ugye szólni fog, ha rosszul van?

- I. FÉRFI - Hülye kis drogos picca.
- I. NŐ - Már vártam ezt a hangot.
- I. FÉRFI - A főnök kis kurvája, és itt szövegel nekem.
- I. NŐ - Milyen biztos voltam ebben.
- I. FÉRFI - Nekem szövegel, tényleg, nekem? Már akkor az ország legnagyobb táncosa voltam, mikor maga még matrózblúzban hajtotta a pedofil kuncsaftokat.
- I. NŐ - És mindezt azért, mert nem tudott lemenni spárgába.
- I. FÉRFI - Leszarom a spárgát.
- I. NŐ - Én is leszarom. Egyáltalán nem érdekel, hogy tud-e spárgázni. Be akarta bizonyítani, hogy tud.
- I. FÉRFI - Hát igenis tudok.
- I. NŐ - Szüksége lenne egy pohár italra.
- I. FÉRFI - Nincs szükségem semmire.
- I. NŐ - Remeg a keze.
- I. FÉRFI - Nem hiszem.
- I. NŐ - Pillantson le a kezére. Tudja, merre van? Lefelé kell néznie.
- I. FÉRFI - Szemét kis kurva.
- I. NŐ - Nagyon szomorú... hogy így beszél. Hogy ennyire kivetkőzik magából egy ilyen... ember.
- I. FÉRFI - Nem vagyok ilyen ember.
- I. NŐ - Valami szépet akartam magáról mondani. Csak kerestem a jelzőt. A tegnap nagy művésze.
- I. FÉRFI - Tizenkettő a fajtádból egy tucat. Üzletasszony, persze. Kis drogos prosti. Táncolni fogok a temetéseden.
- I. NŐ - Mondtam már...
- I. FÉRFI - Nem is! Koreográfiát készíték a temetésedre. Két lány fogja táncolni, egyiknél lesz egy...
- I. NŐ - Mondtam már, hogy nem beszélhet a halálról ebben a helyiségben.
- I. FÉRFI - Ó, hogy felejthettem el! A haláleset a családjában!
- I. NŐ - Ugye, hogy emlékszik?
- I. FÉRFI - Úristen? Csak nem? Elpusztult a kiscicája? Sürgősen keríteni kell egyet, aki megörökli a rózsaszín masnit.
- I. NŐ - Megkértem, igaz?
- I. FÉRFI - Furcsa kislány. Hagyod magad lekurvázni, de hiszel az örök életben?
- I. NŐ - A dolgok néven nevezésével nincs semmi baj. A dolgoknak van nevük, néven lehet őket nevezni, az egy más kérdés, hogy szóba kell-e őket hozni egyáltalán. Valóban ebből éltem. Bár udvariatlannak tartom, hogy szóba hozza, de az őszinteségtől nem szabad félni. A durvaság csak rossz stílus. Egyszerűen csak nem tudja, hogyan kell a nőkkel beszélni.

- I. FÉRFI - Én téged nem neveznék nőnek.
- I. NŐ - Ugye, tudja, hogy meg fogom büntetni?
- I. FÉRFI - Jaj, most megijedtem.
- I. NŐ - Nemsokára abbahagyja a nevetést.
- I. FÉRFI - Hohohó!
- I. NŐ - Annyira szépen kértem. Fogalma sincs, milyen emlékeket idézett fel bennem. Szörnyű emléket. Egészen szörnyűeket.
- I. FÉRFI - Mi közöm a szörnyű emlékeihez, kislány?
- I. NŐ - Át fogja őket élni.
- I. FÉRFI - Micsoda?
- I. NŐ - Maga csak művész, nem ember. Nem érez semmit, nem tud semmit, nem jó semmire, csak tükör, nincs mögötte semmi.
- Elmesélem magának az emlékeimet. Ezt akarta? Megmutatom. Át fogja őket élni, és meg akar majd halni. Nem akar élni többé. Segíthetek magán.

2. *egy szobában*

II. FÉRFI - Már odaadtam a pénzt.

II. NŐ - Semmi gond, eltettem.

II. FÉRFI - Előre, ahogy szoktuk.

II. NŐ - Így van.

II. FÉRFI - Akkor?

II. NŐ - Mit akkor?

II. FÉRFI - Olyan furcsán nézel.

II. NŐ - Gondolkodom valamin.

II. FÉRFI - Oh, te szoktál gondolkodni?

II. NŐ - Van időm rá.

II. FÉRFI - Mondd csak... mindig akartam kérdezni . Hány férfival... hányan járnak hozzád?

II. NŐ - Miért kérde?

II. FÉRFI - Mindjárt elmondom.

II. NŐ - Ez változó.

II. FÉRFI - Azt kérde magadtól, miért kérdezem ezt, igaz? Hogy ez a férfi miért kérde ezt?
Mit akar ezzel? Igaz?

II. NŐ - Nem.

II. FÉRFI - Azt hittem.

II. NŐ - Nem, nem akarlak megbántani, csak valami más jár a fejemben egy ideje. Ennyi az egész.

II. FÉRFI - Micsoda?

II. NŐ - Hát... ah, hülyeség.

II. FÉRFI - Láttam, az előbb is máshol jártak a gondolataid.

II. NŐ - Van ez így.

II. FÉRFI - És közben is gondolkodsz, míg...?

II. NŐ - Miközben?

II. FÉRFI - Hát, míg velük vagy.

II. NŐ - Már hogy veletek? Hát igen. Közben is.

csend

II. FÉRFI - Hétfőn ráérsz?

II. NŐ - Hétfőn? Hány órákor?

II. FÉRFI - Még nem tudom pontosan, estefelé.

II. NŐ - Jó, majd hívj. De ne aznap, mert lehet, hogy már nem lesz időm.

II. FÉRFI - És mikor szoktál tanulni?

II. NŐ - Éjjel.

II. FÉRFI - És... mit is tanulsz?

II. NŐ - Ez most hogy jön ide? Most már menned kell különben, mert...

II. FÉRFI - Jó, jó csak érdekelt, melyik főiskolán...

II. NŐ - Nem főiskola. Könyvelést tanulok. Mérlegképes könyvelés, OKJ-s tanfolyam. De tandíjas, és ezért...

II. FÉRFI - Értem, értem. Bocs, hogy kérdeztem.

II. NŐ - Igen? Még valami?

II. FÉRFI - És azt szabad kérdezni, hogy hány éves vagy?

II. NŐ - Minek?

II. FÉRFI - Már kérdezni se szabad?

II. NŐ - De miért kéne tudnod?

II. FÉRFI - A neveden kívül semmit...

II. NŐ - Az nem az én nevem, amit tudsz. Igazából máshogy hívnak.

II. FÉRFI - Na, mondjuk ezt sejtettem.

II. NŐ - Hát ez nyilvánvaló volt.

II. FÉRFI - Csak, gondoltam, megismerkedhetnénk, ha már így...

II. NŐ - Nem akarok veled ismerkedni.

II. FÉRFI - De miért nem?

II. NŐ - Nem vagy olyan, akivel amúgy megismerkednék.

II. FÉRFI - De miért?

II. NŐ - Nem kell megsértődni. Csak nem vagy olyan és kész.

II. FÉRFI - De miért? Már csak érdekel, mi bajod velem? A pénzem elfogadod...

II. NŐ - Pont ez.

II. FÉRFI - Mi pont ez?

II. NŐ - Sose ismerkednék meg olyan férfival, aki fizet ezért.

II. FÉRFI - Aha.

II. NŐ - Hát ez van.

II. FÉRFI - Tehát a pénzt elfogadod, de...

II. NŐ - Az más, azért megdolgoztam.

II. FÉRFI - Akár még neked is jó lehetett.

II. NŐ - Nem volt jó.

II. FÉRFI - Értem.

II. NŐ - De nem kell megbántódnod, ez nem erről szól. Csak máson jár az eszem.

- II. FÉRFI - Nos, én is gondolkodtam valamin, és... Te figyelsz egyáltalán?
- II. NŐ - Persze.
- II. FÉRFI - Nem mondanám, hogy jól megy a vállalkozásom.
- II. NŐ - Sajnálattal hallok.
- II. FÉRFI - Elmúltam negyven, az életem egyszerűen csordogál. Semmi érdekes, semmi nem változik. Mi jön még? Már úgy értem, az életben, nem az iparban. Tudod, mivel foglalkozom?
- II. NŐ - Nem.
- II. FÉRFI - Nem is olyan fontos.
- II. NŐ - Szerintem sem.
- II. FÉRFI - Különféle berendezéseket forgalmazunk ipari és kereskedelmi felhasználású területek, úgy értem ingatlanok tisztításához és fertőtlenítéséhez.
- II. NŐ - Értem.
- II. FÉRFI - Gondolom, ez elég bonyolultan hangzott.
- II. NŐ - Nem, tudtam követni.
- II. FÉRFI - Nos, ez persze idézet volt a honlapunkról. A főprofilunk egészségügyi festés lenne, fertőtlenítés, talaj, vizek, épületek, bármi. De a gyakorlatban gyakran csak egyszerű kaszálást jelent. Már hogy fűnyírást. Erre van igény. Illetve volt.
- II. NŐ - Értem.
- II. FÉRFI - Hát most lejtőre került a piac.
- II. NŐ - Nem nő a fű?
- II. FÉRFI - Nekem nem nő fű.
- II. NŐ - Ez szomorú.
- II. FÉRFI - Hát ez nem olyan, mint nálad, igaz? Mindig konjunktúra, mindig jönnek a férfiak.
- II. NŐ - Még nem gondoltam magamra, mint piacra.
- II. FÉRFI - Bocsánat. Nem is ezt akartam mondani. Szóval a vállalkozásom haldoklik, a házasságom szálnalmas...
- II. NŐ - Biztosan akarsz nekem ezekről a dolgokról beszélni?
- II. FÉRFI - Nem szeretném?
- II. NŐ - Nem. Nem szeretném. Szerintem nekem ezeket nem kellene hallanom.
- II. FÉRFI - Nos, elmondom, mire gondoltam.
- II. NŐ - Lassan menned kell.
- II. FÉRFI - Tizenegy éve vagyok házas. Mindig ugyanazzal a nővel éltem. Mindig. Úgy hívják... mindegy, hogy hívják. Sosem veszekszünk. Ez ritkaság, ha tudnád. Te persze fiatal vagy, ezért... De nem ezt akartam mondani. Otthon nem beszélgetünk, a feleségem hallgat, én is hallgatok. De nincs csend, a csendet nem szeretjük, szól valami zene, vagy megy a tévé, mit tudom én. Nem nézzük, persze, azt a hülyeséget senki sem nézi. De megy. Lehet, hogy elveszett a távirányítója, és mindig megy. Őszintén szólva fogalmam sincs. Két hónapja egy este a feleségem... hát ez

váratlan volt... sírva fakadt. Nagyon sírt. Azt mondja, képtelen megérteni, hogy miért ezt az after shave-et használom. Hogy undorítónak találja. Hányinia kell tőle. Legalább húsz éve használom ezt az after shave-et. Talán még régebben. Ő tizenegy éve a feleségem. Meg se tudtam szólalni. És, kérdi, miért vettem zöld autót, hogyan tehettem. Hogy zöld az autó. Eleinte nem voltam biztos benne, hogy jól értem, mert annyira sírt. És ráadásul, ezt tudnod kell, öt éve van ez az autóm. Ő különben sose ül bele, mert sajátja van, a sajátjával jár. És mindenfélét mondott, aminek zöld a színe, mindenféle dolgokat. Hát nem idézném. Elég sértő volt különben. Például... na mindegy, tényleg. És hogy dobozból iszom a sört. Mondom neki, nem is iszom sört, nem szeretem. Sose iszom. De tegnap ittál, mondja ő. És dobozból. Nem bírja tovább, nem bír velem élni. Mikor szóhoz jutottam a döbbenettől, mondom neki, Istenem, eddig miért nem szóltál? Meg hogy, ezen ne múljon, kiöntöm az after shave-et, eladom azt a kurva autót, vagy lefestetem, vagy egyszerűen csak felgyújtom az udvar közepén, csak hagyja abba a sírást. De ő nem hagyta abba.

II. NŐ - Biztosan el akarod mondani?

II. FÉRFI - Teljesen tanácstalan voltam. Végül is kellemesen élünk, nem panaszkodhatom, bár a cégem most nem áll jól. Kis cég különben, nemrég feladtam a belvárosi irodát, és egy ipari parkba költöztünk, hogy közelebb legyek a megrendelőkhöz.

Ja, a feleségem. Hát, róla akarok beszélni. Illetve nem róla, hanem... Nem, nincs senkije, azt mondta. Csak engem nem bír. Nem is engem, hanem ahogy eszem. Hogy sört iszom, hogy a pénzügyi oldalakat olvasom a lapban, míg a többi a földre dobom. Meg nem bírja, hogy zöld a kocsim. Nem bírja a zöldet. Pedig nem is zöld igazán, hanem... Nem bírja. És sírt. Görcsösen sírt. Annyira sírt, hogy nem tudott tovább beszélni.

Igazából nem is biztos, hogy jól értettem, annyira sírt.

És akkor arra gondoltam, hogy tizenegy éve vagyunk házasok. Itt ül előttem ez a nő. Egy idegen nő. Tizenegy éve él velem. Tizenegy éve nem szól, illetve előtte egy évig éltünk együtt, az tizenkettő. Krisztus az égből, tizenkettő! Azóta nem szól. Utálja a zöldet, utálja a hamandeggset, amit reggelizem, utálja az after shave-em illatát. Ha dobozból iszom a sört. Vagy ha sört iszom egyáltalán, ez nem volt világos, annyira sírt. És utálja a zöldet. És még sose mondta.

Láttam, hogy szenved a nő, akivel együtt élek, egy ágyban alszom, akivel a szabadidőm minden percét töltöm, akinek ismerem az illatát, és öt éve nem mondja el, hogy gyűlöli az autót, ami az övé mellett a garázsban áll, gyűlöli, hogy dobozból iszom a sört, vagy, ahogy öltözőm. Mit gyűlöl még? És nem érez semmi mást? Egy idegen, akiről semmit sem tudok.

Úgy éreztem magam, mint valami utazó, aki az autópályáról egy nap rossz helyen tér le, és valami sose látott sötét tájra érkezik, és a visszautat se találja. Nem látható semmi, csak, hogy a táj végtelen. Kanyarogsz a sötétben, vakon körbe-körbe, és rájössz, hogy el vagy veszve, vérré vált a hold, nem látod, ahol a föld az éggel egybefolyyna.

Belenéztem a szemébe, és eltűnt a horizont.

II. NŐ - Ezt miért mondod el nekem?

- II. FÉRFI - Azóta úgy élünk, mint egy nagybeteg házában. Kerüljük a hangos szavakat. Kerüljük egymást. A kocsim kék. Az after shave-em új. De a tévé megy. Mindig megy. Még nem találtam meg a távirányítóját.
- II. NŐ - Miért pont nekem?
- II. FÉRFI - Csak akartam kérdezni valamit. És ne is válaszolj, úgy értem, ne most. Gondold át. Tudom, hogy te alapvetően jó lány vagy, illetve volnál, illetve az vagy... Szóval, ahogy így élsz, ahogy most élsz, ez nyilván nem életcél neked. Vagy az?
- II. NŐ - Mit akarsz mondani?
- II. FÉRFI - Arra gondoltam... Mi volna, mi volna, ha mindenkit lemondanál? A férfiakat, már hogy. Eszedbe jutott már? Hogy milyen jó volna? Már, hogy rajtam kívül. Tudom, hogy minden pénzbe kerül. Ezen a világon mindenért fizetni kell. Mekkora lenne az összeg, ami kiesne neked? Hallasz? Mintha nem lennél itt.
- II. NŐ - De. Hallgatlak, igen. Szóval eltartanál engem, ezt akard? Az a baj, hogy megszoktam, hogy sokat keresek.
- II. FÉRFI - Szóval, mit szólsz?
- II. NŐ - És közben hazajárnál a feleségedhez? Szóval afféle kétlaki életet élnél?
- II. FÉRFI - Egy ideig legalábbis muszáj lenne, mert...
- II. NŐ - Jó értem. És én is lehetnék kétlaki?
- II. FÉRFI - Úgy értve...?
- II. NŐ - Igen, úgy. Én is hazajárhatnék máshová?
- II. FÉRFI - Hát nem így gondoltam.
- II. NŐ - Értem.
- II. FÉRFI - Látom, elgondolkodtál.
- II. NŐ - Hát igen.
- II. FÉRFI - És mit szólsz?
- II. NŐ - Nem ezen gondolkodom.
- II. FÉRFI - És ugyan min?
- II. NŐ - Nem fontos.
- II. FÉRFI - De hogyne volna fontos.
- II. NŐ - Tényleg mindegy.
- II. FÉRFI - Hát nekem fontos, vegyük úgy.
- II. NŐ - Hogy mi az a bálvány, hát ezen gondolkodtam, ha már ennyire tudni akard, ha ennyire nem hagysz vele békén. Hát ez.
- II. FÉRFI - Bálvány?
- II. NŐ - Bálvány.
- II. FÉRFI - Bálvány...?
- II. NŐ - Bálvány, igen. Hogy mi az. Miért, te tudod? Persze, hallottam már ezt a szót, de mi az pontosan. Hogy néz ki? Meg él-e egyáltalán, vagy csak egy fogalom? Vagy valami dolog, nem tudom. Bálvány.

II. FÉRFI - Az egy ilyen izé.

II. NŐ - Igen?

II. FÉRFI - Hát ilyen... izé. Minek az neked?

II. NŐ - Mert erről szól minden. Egyre inkább arra gondolok, ha ezt megfejttem, kiderül hogy miért ilyen minden, amilyen, meg miért élek én is így benne, ahogy.

II. FÉRFI - Miben benne?

II. NŐ - Hát ebben az életben, ami nekem van.

II. FÉRFI - Úristen. Te ilyeneken gondolkodsz?

II. NŐ - Miért, szerinted milyen ez nekem, ami van?

II. FÉRFI - Hát most mondom. Ez a te problémád, de ezen segíthetek. Nincs pénzed, és... De, ha nem így akarsz élni, miért nem támogatnak mondjuk a szüleid?

II. NŐ - Nahát őket hagyjuk.

II. FÉRFI - Élnek?

II. NŐ - Élnek, jól vannak.

II. FÉRFI - A városban?

II. NŐ - Nem.

II. FÉRFI - Gondolom, erről se akarsz beszélni.

II. NŐ - Így van.

II. FÉRFI - De a városban?

csend

II. FÉRFI - Szóval nem a városban. És nincs senki, aki...

csend

II. FÉRFI - Na jó. Minek neked a bálvány?

II. NŐ - Kaptam egy ilyen iratot valakitől. Egy ilyen füzetkét. Abban van.

II. FÉRFI - Gondolom, nem az OKJ-s tanfolyamon kaptad.

II. NŐ - Szerinted? Az utcán kaptam.

II. FÉRFI - De miért állsz szóba mindenkivel?

II. NŐ - Hogyhogy mindenkivel?

II. FÉRFI - Senkivel nem szabad szóba állni.

II. NŐ - Miért?

II. FÉRFI - Miért? Te hülye vagy? Mert veszélyes.

II. NŐ - Mi történhet?

II. FÉRFI - Mit tudom én... kirabolnak...

II. NŐ - Sosincs nálam kápé.

II. FÉRFI - Megerőszakolnak.

II. NŐ - Na, ez érdekel. Az milyen?

II. FÉRFI - Miért? Akarnád, hogy valahol egy hülye, jobb akaratod ellenére...

II. NŐ - Szóval, mint most?

II. FÉRFI - Na jó, ezt fejezzük be.

II. NŐ - Arról van szó, hogy nem értek egy mondatot. Ebben a füzetben.

II. FÉRFI - Mi a mondat?

II. NŐ - Ideges vagy?

II. FÉRFI - Ideges vagyok. Mi a mondat?

II. NŐ - Ha ideges vagy, akkor...

II. FÉRFI - Mi a mondat?

II. NŐ - Efraim bálványokhoz szegődött.

II. FÉRFI - Ez a mondat?

II. NŐ - Ez.

II. FÉRFI - Bálványokhoz szegődött.

II. NŐ - Igen.

II. FÉRFI - Efraim.

II. NŐ - Igen.

II. FÉRFI - Ki az az Efraim?

II. NŐ - Fogalmam sincs.

II. FÉRFI - Hát baszd meg...

II. NŐ - De ez lényegtelen. A bálvány a lényeg.

II. FÉRFI - Ne haragudj, rohadtul nem. Valakivel történik valami, csak érdekel, hogy ki az?

II. NŐ - Jaj, apám, tudtam...

II. FÉRFI - Mit tudtál, mit?

II. NŐ - Hogy nehéz lesz.

II. FÉRFI - Baromi nehéz mondatot adtál. Van egy csávó, kutya se ismeri, történik vele valami, és ezt kéne megfejtetni. Hát köszönöm.

II. NŐ - Nem kellett volna megkérdeznem.

II. FÉRFI - És hogy van utána?

II. NŐ - Hogyhogy utána?

II. FÉRFI - Csak ez az egy mondat van?

II. NŐ - Nem, nem csak ez.

II. FÉRFI - Igen?

II. NŐ - Mit igen?

II. FÉRFI - És nem mondd el, mi van még? Hátha abból kiderül.

II. NŐ - Ami utána van, azt már értem.

II. FÉRFI - Hát én még nem, mert azt se tudom, mi az.

II. NŐ - De az nem rád tartozik.

II. FÉRFI - Hogyhogy nem rám? Hogyhogy nem rám? Ez egy titkos kiadvány?

II. NŐ - Nem titkos.

II. FÉRFI - Hát ugye hogy. Akkor rám is tartozik.

II. NŐ - Illetve rád tartozik, vagyishogy rád is tartozik, csak nem neked íródott.

II. FÉRFI - Hanem kinek? Mindent harapófogóval kell kiszedni belőled.

II. NŐ - Nekem. Nekem íródott. Világos, hogy nekem, nekem egyedül.

II. FÉRFI - Hallhatnám?

II. NŐ - Ez van utána: Ivásuk elfajult, és úgy bánnak a nőkkel, mint a szajhákka.

II. FÉRFI - És ez neked íródott.

II. NŐ - Én ezt naponta átélem. Ivásuk elfajult, és úgy bánnak a nőkkel, mint...

II. FÉRFI - Hallottam. Ki írta ezt?

II. NŐ - Mindegy.

II. FÉRFI - Ki írta ezt? Kurvára nem mindegy.

II. NŐ - Nem ismered.

II. FÉRFI - Igen?

II. NŐ - Hóseás.

II. FÉRFI - Hát ezt nem hiszem el.

II. NŐ - Mondtam, hogy nem ismered.

II. FÉRFI - Hóseás és Efreim, a két jóbarát. És te honnan ismered őket?

II. NŐ - Nem tudom, kik.

II. FÉRFI - Mit tudsz egyáltalán?

II. NŐ - Az egyik szerepel a történetben, a másik meg megírta.

II. FÉRFI - Kérem.

II. NŐ - Mit?

II. FÉRFI - Azt a rohadt füzetet. Ide vele.

II. NŐ - De ne tépd szét.

II. FÉRFI - Majd valahogy türtőztetem magam. Hol van?

II. NŐ - Itt.

II. FÉRFI - Efraim... te ilyeneket olvasol?

II. NŐ - Világos, hogy a bálványokra megy vissza minden.

II. FÉRFI - Ki adta ezt neked?

II. NŐ - Mindegy.

II. FÉRFI - Ki volt?

II. NŐ - Egy tag az utcán.

II. FÉRFI - A Hóseás, mi? Miért állsz szóba mindenkivel? Miért?

II. NŐ - Most bántani fogsz?

II. FÉRFI - Nem bántalak.

II. NŐ - De akarsz.

II. FÉRFI - Na figyelj rám...

II. NŐ - Ne igyál többet.

II. FÉRFI - Milyen kiadó? Lássuk csak.

II. NŐ - Nem mész el? Már el kéne menned.

II. FÉRFI - Új Világ kiadó. Sose hallottam. Szóval ki adta?

II. NŐ - Egy tanú.

II. FÉRFI - Egy tanú.

II. NŐ - Igen.

II. FÉRFI - Egy szemtanú, vagy mi? Baleset volt?

II. NŐ - Egy ilyen Jehova tanúja.

II. FÉRFI - Apám. Egy Jehova tanúja adta.

II. NŐ - Igen, mondom.

II. FÉRFI - És te elolvastad.

II. NŐ - Rengeteg időm van. Miért ne olvastam volna el?

II. FÉRFI - És ezen gondolkodsz.

II. NŐ - Ezen. Pont leírja, ahogy élek. Berúgnak, és használják a nőket. Már hogy a férfiak. Már hogy ti.

II. FÉRFI - Hát csak csodálkozom rajtad. Könyvelést tanulsz, mérlegképes könyvelő leszel, és ilyesmit olvasol.

II. NŐ - Nem olvasok ilyesmit, ezt az egyet olvastam. Legyünk pontosak.

II. FÉRFI - Hát hogyan lennénk pontosak, ha könyvelést tanulsz.

II. NŐ - És számvitelt.

II. FÉRFI - Na pláne. Szóval mi van még utána?

II. NŐ - Itt van.

II. FÉRFI - Látom. Illetve nem. Hol?

II. NŐ - Itt. Ne érj hozzám.

II. FÉRFI - Már hozzád értem máskor is.

II. NŐ - Az akkor volt, de azért fizettél.

II. FÉRFI - Letelt az időm?

II. NŐ - Le.

II. FÉRFI - Jön a következő faszi?

- II. NŐ - Még nem.
- II. FÉRFI - Honnan tudod, hogy nem jön előbb?
- II. NŐ - Telefonál, ha érkezik. Ahogy te.
- II. FÉRFI - Szóval maradhatok még?
- II. NŐ - Beszélhetünk arról, ami a füzetben van, ha nem leszel tőle ideges, és ha nem érsz hozzá.
- II. FÉRFI - Mert az időm letelt.
- II. NŐ - Igen.
- II. FÉRFI - És ha újra fizetek?
- II. NŐ - Nem lehet.
- II. FÉRFI - Aha. Jön a következő. Hallgatsz, tehát így van. És nem akarsz erről beszélni.
- II. NŐ - Egy órát van neked is, mint mindenkinek. Mindent megcsinálok, amit megbeszéltünk. Nem csinálom meg olyat, amit nem beszéltünk meg előre. És ha az idő letelt, nem érhetsz hozzá.
- II. FÉRFI - Na mutasd azt a rohadt füzetet. Szóval hol áll ez pontosan? Milyen szép a körmöd lakk nélkül is. Sose vettem észre, hogy nem lakkozod. Értem, erről se beszélünk. Látom. Ivásuk elfajult. Úgy bánnak a nőkkel, mint a... igen, és akik pajzsként védenék, szeretik a gyalázatot. Már hogy a nőket védenék pajzsként? Efraim, akiről szó van? Nem védi meg a csaját? Miért csuktad be?
- II. NŐ - Ennyi elég. Menned kell.
- II. FÉRFI - Még nem csörgött a telefonod.
- II. NŐ - Csak szórakozol rajtam.
- II. FÉRFI - Még nem olvastuk végig.
- II. NŐ - De majdnem.
- II. FÉRFI - Szóval mégsem.
- II. NŐ - Csak a vége maradt.
- II. FÉRFI - És az mi?
- II. NŐ - Mindegy.
- II. FÉRFI - De mi az?
- II. NŐ - Úgyse értenéd.
- II. FÉRFI - Miért ne érteném?
- II. NŐ - Mert én se értem.
- II. FÉRFI - Szóval mi az? Olvasd fel.
- II. NŐ - Jó. Tessék. Szárnyaiba köti őt a szél, és égeti a szégyen. Most okosabb lettél?
- II. FÉRFI - Hát... nem is tudom, így hirtelen. Különben tudnám, csak azt nem tudom, kiről van szó.
- II. NŐ - Efraimről.
- II. FÉRFI - Vagy nem.

- II. NŐ - Hát vagy nem, igen.
- II. FÉRFI - Lehet, hogy a nőről.
- II. NŐ - Lehet.
- II. FÉRFI - Akit nem védtek meg.
- II. NŐ - Lehet.
- II. FÉRFI - Szóval te se tudod.
- II. NŐ - Mondtam már, hogy nem. Az egész a bálványra megy vissza, onnan nem értem.
- II. FÉRFI - Hát nem valami vigasztaló olvasmány.
- II. NŐ - De pont az.
- II. FÉRFI - Szép itt nálad amúgy. Mindig akartam mondani. Még sose volt igazán időm körülnézni.
- II. NŐ - Nem nálam vagyunk. Az én lakásom nem ilyen. Én nem itt élek.
- II. FÉRFI - Hát persze.
- II. NŐ - A virágokat nem én öntözöm, a konyhában nem készítek semmit, az ágyban nem alszom, az ajtón nem az én nevem áll.
- II. FÉRFI - Hát persze.
- II. NŐ - Ez egy bérelt lakás.
- II. FÉRFI - Te béreled?
- II. NŐ - Szerinted?
- II. FÉRFI - Szóval nem. A feleségem...
- II. NŐ - Nem akarok a családomról hallani.
- II. FÉRFI - Nincs gyerekem. De lehetne majdnem ekkora lányom, mint te vagy. Na jó, csak majdnem. Látom, nem érdekel. Miért nem kérdezed meg ezt a bálványt attól, akitől a füzetet kaptad?
- II. NŐ - Mostanában nem látom.
- II. FÉRFI - És a kérdésekre mi a válasz?
- II. NŐ - Ezen még gondolkoznom kell. De azt hiszem, majd nemet fogok mondani.
- II. FÉRFI - Összezavart téged ez a füzet.
- II. NŐ - Téged meg összezavart az új kék autód.
- II. FÉRFI - Nem új. Csak a festés új rajta.
- II. NŐ - Akkor összezavart a feleséged.
- II. FÉRFI - Ő is össze van zavarodva.
- II. NŐ - Ezért gondoltad, legyen egy szilárd pont az életedben?
- II. FÉRFI - Már hogy micsoda?
- II. NŐ - Már hogy kicsoda. Már hogy én.
- II. FÉRFI - Leszel a szilárd pont az életemben?

- II. NŐ - Nem, nem hiszem. Egy kicsit félek tőled.
- II. FÉRFI - Félelmetes ember vagyok, aki fertőtlenítést végez ipari méretekben.
- II. NŐ - Félelmetes ember vagy, akinek az ivása elfajult.
- II. FÉRFI - Nem is iszom.
- II. NŐ - Anélkül is lehet.
- II. FÉRFI - És ha megígérem, hogy nem iszom sört dobozból?
- II. NŐ - Ez elég kevésnek tűnik.
- II. FÉRFI - Mi lesz velünk?
- II. NŐ - Mi lenne? Én könyvelést tanulok, könyvelő leszek, neked meg szerzünk valahonnan egy jó nagy fertőzést ipari méretekben.
- II. FÉRFI - Mi volna, tényleg, ha rákérdeznél a pofánál, aki a füzetet adta.
- II. NŐ - Az a baj, mondom, hogy nem jár erre már.
- II. FÉRFI - De tényleg, mi lesz velünk? Mi a szar?
- II. NŐ - Hát, nincs jobb ötletem.

3. *egy szoláriumban*

III. FÉRFI - Ismered ezt a viccet? A szőke nő megy haza az autóvezetési vizsga után.

A férje gúnyosan kérdezi, na, mi van, meghúztak?

Igen, hárman is, de megvan a jogsim. Jó, bocsánat, ez durva volt. A szőke nők különben se szoktak nevetni a szőke nős vicceken. Jó, mondok másikat. Egy házaspárnál vendégeskedik a férj egyik barátja, aki vacsora után döbbenten hallja, hogy a férj így szól nejéhez, nagy fehér madaram, nem hoznál egy sört nekem? és az asszony egy üveg sörrel libeg be.

Néhány perc múlva a férj ismét megszólal, nagy fehér madaram, nem hoznál egy cigarettát nekem? És az asszony mosolyogva megy ki a cigarettáért.

Míg kint van, a vendég kérdezi a barátját, miért mondod neki mindig azt, hogy nagy fehér madaram?

Olyan rendes, mégsem mondhatom neki, hogy buta liba.

III. NŐ - Ugye látod, hogy nem nevetek?

III. FÉRFI - Igen, látom, hogy rossz a kedved. Hát ez a gyerek kurvára sír.

III. NŐ - Jobb, ha nem mesélsz vicceket.

III. FÉRFI - Csak oldani akartam a hangulatot.

III. NŐ - Jobb, ha nem beszélgetünk egyáltalán.

III. FÉRFI - Nem vagy jól, mi?

III. NŐ - Miért ne lennék jól?

III. FÉRFI - Mikor vagy vagytok ti jól?

III. NŐ - Jól vagyok.

III. FÉRFI - Szakad rólad a víz.

III. NŐ - Leálltam, ha erre célzol.

III. FÉRFI - Hahaha. Hallod, ahogy nevetek?

csend

III. FÉRFI - Na jó. Ha nem akarsz, nem kell beszélgetni. Mutasd a pénzt.

III. NŐ - Nincs pénzem.

III. FÉRFI - Hogy akarsz fizetni?

csend

III. FÉRFI - Hallgatlak. Idejössz, venni akarsz valamit...

III. NŐ - Ahogy a múltkor.

III. FÉRFI - Nekem pénz kell. Hát kurvára sír ez a gyerek, így nem lehet üzletelni.

III. NŐ - Mindent tudok. Mindent megcsinálok.

III. FÉRFI - Állítsd le magad.

III. NŐ - Mindent.

III. FÉRFI - Jézusom.

III. NŐ - Mi baj?

III. FÉRFI - Legalább néznél a szemembe, mikor ilyet mondasz. Persze, ahhoz le kéne venni a napszemüveged.

III. NŐ - Mindent.

III. FÉRFI - Gyere ki a fénybe.

III. NŐ - Tessék.

III. FÉRFI - Úristen.

III. NŐ - Mi baj?

III. FÉRFI - Ocsmányul nézel ki.

III. NŐ - Azt mondtad...

III. FÉRFI - Tudom. Azt mondtam, szép, vagy. Mikor mondtam ezt? Mikor? Három éve. Vagy négy. Nem öt? Nézd meg magad. Nézd meg. Ronda vagy és fertőtlenítőszagod van. Hülye drogos picca. Ki a franc akar téged? Kicsoda?

III. NŐ - A múltkor...

III. FÉRFI - A múltkor! Baszd meg! Kit érdekel, mi volt tegnap. Ronda vagy, úgy nézel ki mint egy hulla, undorító szagod van, egyszerűen undorító vagy.

III. NŐ - Nincs pénzem.

III. FÉRFI - Ezt már mondtad.

III. NŐ - Bármit megteszek.

III. FÉRFI - Hát ezt jó hallani, kis bálkirálynő.

III. NŐ - Sose voltam bálkirálynő.

III. FÉRFI - Pedig úgy emlékszem.

III. NŐ - Első udvarhölgy voltam.

III. FÉRFI - Apám! Első udvarhölgy, ez igen! Ezüstérem.

III. NŐ - Sose beszélek ilyenekről. Honnan veszed ezt az egészset?

III. FÉRFI - De bizony te magad mondtad. Fel is öltöztél a báli ruhádba. A múltkor. Nem emlékszel?

III. NŐ - De. Azt hiszem.

III. FÉRFI - Csak úgy volt kedvem. De már úgy sincs. Nem is hogy ronda vagy, hanem egyszerűen ijesztően nézel ki. Mint aki mindjárt meg fog halni.

csend

III. NŐ - És ha megint felvenném a báli ruhámat?

III. FÉRFI - Már nincs meg neked.

III. NŐ - Nincs?

III. FÉRFI - Nincs. Eladtad nekem.

III. NŐ - Tényleg. Emlékszem.

III. FÉRFI - Emlékszel a szart.

III. NŐ - Visszatehetem a napszemüvegem?

III. FÉRFI - Menj innen. Menj a picsába.

III. NŐ - Akkor adj. Adj egyet... Nem akarsz egyet adni csak úgy?

III. FÉRFI nevet

III. NŐ - *(gyűlölettel)* Csak azért nem kellek neked, mert buzi vagy. Nem én vagyok ronda, hanem te vagy buzi. Egy hülye csíra vagy, rosszul vagy a nőktől.

csend

III. NŐ - Bocsánat. Megcsókolom a kezéd. Engedd, hogy megcsókoljam a kezéd.

III. FÉRFI - Na, menj a picsába.

gyereksírás.

III. FÉRFI - Megörülök ettől a gyerektől. Egyáltalán kinek a gyereke?

III. NŐ - Az enyém.

III. FÉRFI - Jaj, de vicces vagy. Ki az apja, azt kérdeztem. De hülye kérdés volt, bocs, hogy fárasztottalak vele. Természetesen lövésed sincs, ki az apja.

III. NŐ - De tudom, ki az apja.

III. FÉRFI - Lövésed sincs. Hallod? Ez jó. Ezt mondtam. Hát neked tényleg nincs lövésed se.

III. NŐ szolgálatkészzen nevet

III. FÉRFI - Állítsd le ezt a kölyköt. Úgy ordít, mint egy sziréna. Megijednek tőle.

III. NŐ - Most zárva vagy, nem?

III. FÉRFI - De rossz hírbe hozol.

III. NŐ - Lehet még téged rossz hírbe hozni?

III. FÉRFI - Ez egy jóhírű hely. És a fele az enyém.

III. NŐ - Gratulálok.

III. FÉRFI - Hol van?

III. NŐ - Kinn.

III. FÉRFI - De hol kinn?

III. NŐ - Odakinn.

III. FÉRFI - De hol odakinn?

III. NŐ - Kinn van, a recepción. A pulton.

III. FÉRFI - A pulton hagytad?

III. NŐ - Úgy tűnt, hogy ott melegebb van, mint itt. Be van takarva.

III. FÉRFI - De ha valaki erre jár?

III. NŐ - Nem jár erre senki. Te mondd mindig.

III. FÉRFI - Ez egy szolárium, bazmeg, egy éjjel-nappali szolárium. Ide bármikor jöhet valaki.

III. NŐ - Éjjel zárva vagy.

III. FÉRFI - Éjjel zárva vagyok kettőtől nyolcig bazmeg, de most mennyi van bazmeg? Mennyi, bazmeg?

III. NŐ - Nem tudom.

III. FÉRFI - Hát kurvára éjfél. Hülye drogos kurva. Nincs órád se, mi? Vagy telefonod?

III. NŐ - Nem bántják. Nem hinném.

III. FÉRFI - Nem hinnéd?

III. NŐ - Nincs órám. Nem hinném. És van telefonom.

III. FÉRFI - Hol van, mutasd. Dehogyan van.

III. NŐ - Otthon. Otthon van.

III. FÉRFI - Meg leálltál, leálltál, mi? Akkor miért vagy itt? Ha nem hagyja abba a porontyod, kimegyek, és feldarabolom. Iszonyúan ordít.

III. NŐ - Ezért vagyok itt.

III. FÉRFI - Ez kibírhatatlan. Állítsd le.

III. NŐ - Nem tudom.

III. FÉRFI - Hogyan nem tudod? Te vagy az anyja. Meg lehet tőle örülni.

III. NŐ - Kell egy kis segítség.

III. FÉRFI - Segítség.

III. NŐ - Igen, segítség.

III. FÉRFI - Haha, újabban így hívod? Segítség. Annyi neve volt már.

III. NŐ - Jó, mondjuk úgy, hogy elsősegély.

III. FÉRFI - Az a vicc, hogy emlékszem rád báلكirálynő korodból.

III. NŐ - Ezt már tisztáztuk.

III. FÉRFI - Mindegy, én emlékszem. És ezen mindig megghatódom. Annyira nagyképű voltál! A kurva életbe, mennyire beképzelt liba voltál! Kis hercegnő. Sose álltál volna szóba velem.

III. NŐ - Nem emlékszem.

III. FÉRFI - Nem volt az olyan rég. Megközelíthetetlen voltál.

III. NŐ - Nem emlékszem.

III. FÉRFI - Engem nem is láttál. Egyszerűen észre se vettél. A nevem se tudtad. Állítsd le ezt a gyereket.

III. NŐ - Nem tudom, hidd el.

III. FÉRFI - Beteg, vagy mi van vele?

III. NŐ - Hát nincs jól.

III. FÉRFI - Mennyi idős?

III. NŐ - Most volt tizenkét hónapos.

III. FÉRFI - Az egy év.

III. NŐ - Igen, egy év.

III. FÉRFI - Akkor miért nem ezt mondd? Egy éves.

III. NŐ - Az ilyen kicsiknél...

III. FÉRFI - Mi van? Annyira ordít, hogy nem hallom, bazmeg.

III. NŐ - Az ilyen kicsiknél hónapokban számolnak.

III. FÉRFI - Biztos, mert mindig izzadok. Mondjuk, le is adhatnék valamennyit.

III. NŐ - Mi van az izzadással?

III. FÉRFI - Ezért nem álltál volna velem szóba sose. Már csak ezért se. Valljuk be, nem vagyok egy előnyös külsejű gyerek. Sose voltam. És sokat romlottam. Te nem nevetsz? Pedig szerintem vicces.

III. NŐ - Miért vicces?

III. FÉRFI - Mert szerintem te most még rondább vagy, mint én. Úgy nézel ki, mint egy kísértet.

III. NŐ - Nem alszom.

III. FÉRFI - Az elvonás, mi?

III. NŐ - Nem, nem elvonás. Sír a gyerek. Mindig.

III. FÉRFI - Hát ja, hallom.

III. NŐ - Én leálltam.

III. FÉRFI - Akkor miért vagy itt?

III. NŐ - Hiszen hallod, nem?

III. FÉRFI - Mit hallok? Mit kéne hallanom?

III. NŐ - Ahogy ordít.

csend

III. FÉRFI - Ezt nem hiszem el.

csend

III. FÉRFI - Neki kell? Neki kell az anyag?

III. NŐ - Nem alszik. Nem eszik, nem csinál semmit.

III. FÉRFI - Te hülye picca. Egyéves a gyereked, és elvonása van? Ez hogy lehet? Mégis, hogy lehet?

III. NŐ - Így született.

csend

III. FÉRFI - Apám. Ez hihetetlen. Én már láttam egy-két dolgot, de... és miért nem viszed valami kibaszott orvoshoz?

III. NŐ - Mert szenvedett.

III. FÉRFI - És akkor?

III. NŐ - Én vagyok az anyja.

III. FÉRFI - És akkor?

III. NŐ - Sajnáltam.

III. FÉRFI - És csináltál neki?

csend

III. FÉRFI - Nem hiszem el.

III. NŐ - Úgy nem sírt.

III. FÉRFI - Nem hiszem el, tényleg.

III. NŐ - Melyik anya hagyja szenvedni a gyerekét?

III. FÉRFI - Csak hallgatlak, és azt gondolom, hogy ez beszélgetés nem történik meg. A rohadt életbe... Persze, nem álltál le, míg terhes voltál, mi?

III. NŐ - Nem lehetett kivédeni, kapta anyatejjel. Ha nem vettem azonnal a mellemre, ne tudd meg. Aztán meg már nem volt tejem, és utána... Volt egy kedvenc kiskanala. Most is nála van, nem tudod tőle elvenni.

III. FÉRFI - Hát ehhez, baszd meg, leülök.

III. NŐ - De csak egy gyerekadagot kapott. Vigyáztam, nem vagyok hülye. Mindig csak egy gyerekadagot.

III. FÉRFI - Mesélj még. Annyira érdekel a fiad gyerekkora.

III. NŐ - Lány. Lányom van. Kislány.

III. FÉRFI - Egy lány nem tud ennyire ordítani.

III. NŐ - Adj valamennyit. Bármit megcsinálok érte. Aludni akarok.

III. FÉRFI - Szóval a pulton van.

III. NŐ - Behozzam? Úgy hívják...

III. FÉRFI - Nem érdekel a neve.

III. NŐ - Nem érdekel?

III. FÉRFI - Nehogy behozd. Annyira ordít, azt hiszik, ölnek valakit idebenn. Hogy ölnek egy gyereket.

III. NŐ - Szenved.

III. FÉRFI - Különben is nyilvánvaló, mi a neve. Mi juthat egy ostoba bálkirálynő eszébe? A pompomcsapat kapitánya, mi? Franciska, vagy Bianka, igen, Bianka, vagy nem is, Jennifer.

III. NŐ - Nem.

III. FÉRFI - Kitti? Melina? Rozina? Kittina? Na, Kittina?

III. NŐ - Nem.

III. FÉRFI - Biztos, hogy lány?

III. NŐ - Mindegy, hogy hogy hívják. Ha akarsz, adj neki új nevet.

III. FÉRFI - Miért adnék? Semmi közöm hozzád meg a kölyködhöz. Menjetez innen. Csak akkor gyere vissza, ha pénzt is hozol magaddal.

III. NŐ - Adhatsz fiúnevet is, ha jobbnak találsz.

III. FÉRFI - Tudod, hogy, ha nem fizetsz, kár jönnöd. Csak felhúszom magam. Most tényleg meg kell, hogy verjelek?

III. NŐ - Verj meg, ha jónak látod.

III. FÉRFI - Pizkos leszek, meg fáradt is vagyok. A múltkor is tiszta mocsok lettem. Összevérzel mindent, undorító.

III. NŐ - Bocsánat.

III. FÉRFI - Vidd innen a porontyodat. Csak tudnám, miért hozzám jössz mindig koldulni. Menjél ahhoz a baromhoz a Herceg utcában.

III. NŐ - Felelősséggel tartozol.

III. FÉRFI - Tessék?

III. NŐ - Felelősséggel tartozol.

III. FÉRFI - Ezt meg ne halljam még egyszer. Fogalmam sincs, ki adott el először neked és mit. Nem voltam ott, vagy, ha ott voltam is, ki emlékszik rátok, csürhe. Ilyenkor mind azt mondja, te voltál. De miért lettem volna én? És ha én voltam, akkor mi van? Miért vettél? Miért használtad? Miért kérted egyáltalán? Senki sem könyörgött neked. Felnőtt ember vagy, felnőtt, az ég áldjon meg. Semmi közöm hozzád, nem vagyok felelős miattad.

III. NŐ - Nem miattam. Felelős vagy, de nem miattam.

III. FÉRFI - Mi az, hogy nem miattad. Akkor ki miatt?

III. NŐ - Hát nem miattam vagyok itt.

III. FÉRFI - Mégis, ki miatt?

csend

III. FÉRFI - Mire célozgatsz te itt?

III. NŐ - Felelős vagy.

III. FÉRFI - Mi van?

III. NŐ - Tudod te azt. Én felnőtt vagyok, így van, miattam nem vagy felelős. De a lányodért ott kinn te vagy a felelős.

csend

III. FÉRFI - Most mondd, hogy álmodom.

III. NŐ - Nem álmodsz. Eredj ki, nézd meg, ott van a recepción, a prospektusok közé tettem, nézd meg. Betakartam egy plakáttal, asszem, sminktetoválás-plakát, amelyiken a szép csaj van, akire azt mondtad egyszer, hogy én még szebb vagyok, és hát ő még szép most is, szóval levettem a falról. Bocs. Nahát, érte vagy felelős.

III. FÉRFI - Komolyan mondom, ne szívass.

III. NŐ - Miért tenném?

III. FÉRFI - Rohadt ki drogos lotyó.

III. NŐ - Üss meg, persze.

III. FÉRFI - A szentségit. A rohadt életbe.

III. NŐ - Nem nézed meg?

III. FÉRFI - Mennyi idős pontosan?

III. NŐ - Tizenkét hónapos.

III. FÉRFI - Plusz negyven hét, ugye? Várjál... Hiszen pont lehetetlen, mert...

III. NŐ - Nem. Nagyon is lehetséges.

III. FÉRFI - Basszus. Nem térek magamhoz. Mi a neve, mit mondtál? Kislány?

III. NŐ - Adhatsz neki bármilyen nevet. Adj neki új nevet. Menj ki hozzá, barátkozzatok meg. Legyél jó apukája.

III. FÉRFI - Milyen sminketoválás-plakát? A nagy vagy a kicsi?

III. NŐ - A melyiken a szép lány van.

III. FÉRFI - Mindegyiken szép lány van.

III. NŐ - Amelyiknél szebb voltam, azt mondtad.

III. FÉRFI - Mindegyiknél szebb voltál.

III. NŐ - A nagy. A kicsit alágyúrtem a babahordozónak, hogy kitámasszam.

III. FÉRFI - Basszus, még ez is. Az a hülye plakát a Kinga kedvence, meg fog ölni.

III. NŐ - Annyira rugdalózik, féltem, hogy kiesik.

III. FÉRFI - Miért nem kötöd bele?

III. NŐ - Gondoltad, hogy nem kötöm bele? Ezen már rég túl vagyunk. Már ott tartok, hogy betömöm a száját, hogy ne ordítson.

III. FÉRFI - Hát ha te nem teszed meg, én meg fogom.

III. NŐ - Jobb ember vagy te annál. Ezért szerettem beléd.

III. FÉRFI - Na, ezt ne.

III. NŐ - De, te egy jó ember vagy.

III. FÉRFI - Undorító figura vagyok, tudom magamról.

III. NŐ - Szép ember vagy, és jó.

III. FÉRFI - Ja, ne. Ezt ne, jó? Húsz kilót híztam, mióta utoljára azt mondta valaki, hogy gusztustalan, ahogy kinézek. És meg is verlek, múltkor is megvertelek. Tessék, ez semmi?

III. NŐ - Arra okod volt. Felidegesítettelek, minden okod megvolt rá.

III. FÉRFI - Na nem. Ebbe nem fogsz belerángatni. Egy órája még itt ülök nyugodtan semmi bajom az étellel, úgyszólván boldog vagyok...

III. NŐ - Menj ki hozzá.

III. FÉRFI - Hát ez kemény. Hogy így apává tettél, ilyen hirtelen. Nem vagyok felkészülve. Még fiatal vagyok, és...

III. NŐ - Menj ki hozzá.

III. FÉRFI - Hasonlít rám?

III. NŐ - Azt most nem fogod látni. El van kékülve, annyira ordít.

III. FÉRFI - Velem is így van, ha ordítok. Egészen bekékül a fejem, sőt...

III. NŐ - Remélem, bejöttek egymásnak.

III. FÉRFI - Mit csinálsz?

III. NŐ - Elmegyek.

III. FÉRFI - Jó ötlet, tünés. Végre megjött az eszed. Örülök, hogy benéztél.

III. NŐ - De őt itt hagyom.

III. FÉRFI - Mi?

III. NŐ - Elfogyott az erőm.

III. FÉRFI - Mi van?

III. NŐ - Nincs erőm kettőnket ellátni, nincs erőm két függőre naponta. Egyszerűen elfogyott az erőm. Teljesen elfogyott az erőm.

III. FÉRFI - Utánad viszem.

III. NŐ - *(nevet)* Fogalmad sincs, hol lakom. Mire felemelkedsz a foteledből, már eltüntem innét.

III. FÉRFI - Te itt akarod hagyni a gyerekedet? Ez komoly?

III. NŐ - Csak egy időre. Csak időre van szükségem.

III. FÉRFI - Nem tudom, hogy kell bánni vele.

III. NŐ - Meg tudod adni neki az egyetlent, amire igazán szüksége van. Te vagy a forrás.

III. FÉRFI - És ha egy hülye perverz vagyok? Ha egy ilyen molesztálós köcsög vagyok?

III. NŐ - Nem. Te jó fickó vagy. Izzadsz, asztmád van, valami sprét használsz fürdés helyett, de jó ember vagy. Van benned felelősség. Te adtad el nekem az első bélyeget, de nem akartad. Szerelmes voltál. Azért adtad el, hogy közöd lehessen hozzám. Hogy közel kerülj hozzám. De nem akartad.

III. FÉRFI - Nem emlékszem.

III. NŐ - Én igen. Most elmegyek. Légy jó apa. Most cseréltem pelenkát.

III. FÉRFI - Bazmeg, ne csináld. Bazmeg, bazmeg...

III. NŐ - Kifelé megölelem. Ezt csak azért mondom, mert nem akarnék egy ilyen futóversenyt rendezni, szóval ne szaladj utánam. Csak meg akarom ölelni, anélkül nem bírok elmenni. Most elmegyek, jó? *(el)*

III. FÉRFI - *(feltápáskodik, kimegy utána, vissza a babával)*

Ez komoly! Komolyan itt hagyta. Nem akármilyen.

Hát most... megyünk az óvodába, vagy nem tudom.

Egy TAJ-kártya, mi ez, egy személyi. Nahát, egy ekkorka embernek van személyije. Most már vigyáznod kell, hogy le ne járjon, hallod?

(olvassa az iratokat) Szép név, szép kislány. Szép. Hát, mondjuk, az én lányom. Nézel, mi? Csak nézel, ki ez a fazon, mi? Hát én vagyok, én.

(elégedetten) Hát nem sír. Érzi a biztonságot. Anyádtól meg ki vagy akadva, mi? Na, én is ki vagyok.

(olvassa az iratokat) És nem is egy éves! Másfél éves. De hát az tél, és a télen én... *(az ujjain számol)* Baszd meg, átdobott. Átdobott! Nem is az enyém... Hát nem átdobott? Ó, de ügyes luvnya. De hát így bízz egy drogosban, kislány. Sose bízz egy anyában, felszívódnak, és annyi.

Az anyák... ilyenek.

Berakom a szoliba. Bekapcsolom... legalább nem fázik. Legalább leburnul, nem így van? Akarsz burnulni? Hogy néz!

Úgyis érte jön. Biztos... egy-két nap múlva. Hogy meg lesz lepődve, visszakap egy vidám napburnított gyereket.

Na jó, reggelig nálam lehet, reggel meg meglátjuk. Reggel még messze van.

Kislány, hallgass rám, néha az ember csak gondolkodik, megéri-e a reggelt egyáltalán.

Különböben tényleg hasonlít. Hasonlítasz, tudod? Pont olyan, mint én. Kis kövér. Elaludt, végre.

Két nap, három nap, meglátjuk. Sose jön érte. Most vegyek tejet? De milyen, zsírszegényt, vagy milyen? Oops, keressünk egy pelenkát... hova lett a használati útmutató? Kilopták a dobozból. Nem baj, keressünk a neten. A Youtube-on biztos van valami. Keressünk valami pelenkázó oldalt a neten.

Rohadt hideg van itt. Milyen meleg, ha ölbe veszi az ember!

Mi legyen?

Csinálok vele egy szelfit, még sose volt gyerekem. *(el)*

4.

Egy kisfiút a szülei kivittek az erdőre, és otthagyták szépen. Na, van ez így. De ő kis fifikás volt, sejtette, mi az ábra, mikor vitték befelé a rengeteg sűrű erdő mélységes mélyére, és kavicsot szórt el, így szépen hazatalált. Na, a szülei persze nagyon kivoltak, azt képzelhetjük. Az apja jól el is tángálta, az anyja meg kiabált vele, ahogy kell. Na, aztán persze mindenki úgy tett, ahogy szokott, hogy minden jaj de jó, jaj, de szép. Hát ezt ismerjük. Na, megint kivittek az erdőbe. Gondolta a kisfiú, megint milyen ravasz lesz, kavicsot ugye, nem talált, mert nem vitték át a játszótéren, van egy ilyen kavicsos játszótér, van másmilyen is, de nem vitték ott se, de erre meg mit talált ki? Hát talált otthon egy jó régi kenyeret, egy ilyen francia kenyeret, bagettet, azt így hívják, tudtátok? Egy óriásnudli, na, azt morzsának morzsálta, azt szórt el, mikor vitték befelé a rengeteg sűrű erdő mélységes mélyére a szörnyszülők.

Na de jaj, felették a morzsát a varjúlidércek, ellepték a rengeteg erdő mélyét, és énekeltek, hamuízú hangon, ahogy a nedves fa sír a tűzön. Sírt a kisfiú is, sírt nagyon.

De láss csodát. Egyszerre csak hallja smaragd szárnyak selyem suhogását, mellé lebbent a jó tündér a szomorú földre. - Én vagyok a jó tündér, mondta. Innen is lehetett tudni, hogy ő a jó tündér, hogy megmondta szépen, meg hát látszott is rajta, az óriás kék szemén, karja ezüst és porcelán, koronája jégbe olvadt arany. - Mért sírsz te kisfiú? - Hogyne sírnék, hogyne sírnék, nem találok az utat hazáig. - Gyere, csak gyere, egyet se félj. -

Ezzel megindultak.

Lassan haladtak, fárasztó az út, mintha álom lépcsőin szálltak volna le, és jaj, a tündér nézése más lett, mire leszállt az este, és nyüsztve menekült a kis sárga fény, ahogy kergették az éjszaka kutyái.

- Ó, de éhes lettem, nagyon éhes, szólt a tündér fátyolos hangon, és felnyögtek a fák. - Hát igen, éhes vagyok én is, megéheztem, mondta a kisfiú, mert nem értett semmit. - De az a baj, kicsim, hogy én még éhesebb vagyok, szólt a tündér kedvesen, és bárhogy futott a fiú, utolérte a tündér, széttépte tagjait, és az égre fröccsent a vér, a rengeteg sűrű erdő mélységes mélyén nem is hallatszott más, csak a jóízű csámcsogás a vak éjszakában.

Így jár, aki nem vigyáz.

A nevem Anna, ötéves vagyok, és mindenki Annuskának szólít. A Pannit nem szeretem. Szép volt a mesém, remélem, én költöttem.

Ilyen mesék az életben persze nincsenek. Ezt a Lehel bácsi mondta különben, amikor lett egy teknősöm. Elmeséljem, hogyan lett teknősöm? Elmesélem. A Lehel amúgy nem szereti, ha bácsinak hívom. Pedig bácsi. Akkor ismertem meg... hát ez szomorú... mikor a Csipike meghalt. Hát a cinkém, persze. Nem lehet tudni, mitől. Itatva volt, etetve volt, simogatva volt, itatva volt, ezt már mondtam. Szerettem simogatni a tollát. Aztán egyszer csak feküdt, csapzott volt nagyon, csillogott a szeme, olyan ragacsos volt. Hát undor volt nagyon. Nem lehetett se simogatni, semmi. Apa elvitte orvoshoz, madaraknak is van orvosa. De már nem segített az se. Felkeltem éjszaka, és néztem a kalitkáját. Nagyon lélegzett. Olyan gyorsan valahogy, így, mutatom. Össze volt gömbölyödve, gubbasztott a sarokban, és engem nézett. Kicsit féltem. Nézett, nézett, aztán nem nézett tovább. Hát akkor meghalt. Néztam, ahogy meghal. Tudtam, hogy most meghal, ebben a szent minutában. Hát sírtam, igen. De néztem.

Na, akkor a Lehel... merthogy anya meg én levittük a térre eltemetni a Csipikét, eltemettük, énekelünk, akkor anya hazament, hogy kidobja a kartondobozt, amiben lehoztuk a Csipikét,

engem meg ott hagyott, hogy szedjek virágot a Csipike sírjára. Egyedül voltam, de nem féltem, a térről látom az ablakunkat, és ismerek minden gyereket. Anyja meg utálja a téren a más anyukákat, és azt mondja, majd nézlek az ablakból. Nem mondja, hogy utálja a más anyukákat, de hát én tudom. Sose beszélget velük, és azt mondja, hogy hülye tramlík. Nem nekem mondja, hanem apának mondja otthon, mikor veszekednek, hogy miért nem költözünk el, ide hozta a hülye tramlík közé.

Én nem akarok elköltözni.

És szerintem nem hülye tramlík az anyukák.

Hanem a gyerekek a hülye tramlík.

Szóval anya, mielőtt otthagyt a tramlíkkal, leporolta a szép fekete ruhámat. Hát leestem egy bokorról. Szeret engem leporolni. Én nem szeretem, ha engem leporol. Megkeserítem az életét. Hát tudom. Meg a bajnak vagyok. Hát igen.

Ha az anyukád mérges, sose engedd, hogy a hajadat fésülje. Hát akkor sajnos megfésült. Na és akkor felment a dobozzal. És akkor mondta, hogy az ablakból néz. De nem néz szerintem az ablakból engem sose.

Na akkor volt, hogy a Lehel megállt mellettem. Még sose volt ott korábban, illetve, lehet volt, de nem akkor, amikor én. Nem tudom, miért jött, hogy miért jár oda, nem tudom. Talán szereti a gyerekeket. Egyszer megkérdeztem tőle, és azt mondta, szereti őket, igen, hogy nagyon szereti, mindet szereti.

Na, most akkor a Lehel... azt mondom Lehel, pedig bácsi. De nincs gyereke. Szóval nem apuka, csak bácsi. De nem szereti, ha bácsit mondanak. Talán, mert nincs gyereke. Ezt is kérdeztem tőle egyszer később, és azt mondta, nincs. És ezért jár a térre. Hát ezt értem is, ott sok a gyerek. Én is szeretek ott lenni, ahol sok a gyerek, úgyhogy ezt teljesen megértem. Ez érthető, ezt mindenki értheti.

Na most akkor a Lehel megállt mellettem. Olyan hangja van különben, mint egy néninek, olyan kedves hangja van, és jóságos, és kedves. Hogy mit csinálok. Hát sírtam persze. Mondtam, gyászolok. Feketében is voltam, úgyhogy láthatta rajtam, a fekete pólóban, meg van egy fekete harisnyám. Hát akkor pont elszakadt, mert virágért fel kellett mászni egy bokorba, de mindegy. Hát fekete cipőm sajnos, hát az nincs. Volt, de kinőttem. Még tavaly, az óvodai ballagáson abban voltam. Majdnem bepisiltem, úgy szorított.

De a téren feketében voltam, úgy temettem a Csipikét, ezt mindenki értheti.

Hát egy vödöröm volt, meg egy műanyag lapátom, de azok pirosak, mindegy. Azzal ástam a sírt. Jobb lett volna fekete lapát.

Na, most a Lehel is hozott virágot. Hát a Csipike sírjára. A legjobban a fekete autója tetszett. Illett hozzánk. Hát hogy szálljak be, menjünk virágot venni. Hát ez érthető volt, virágot kell venni. Hát vettünk virágot. Kérdezte a néni, a virágos néni, milyen virág legyen, Lehelt kérdezte, akkor ő meg engem kérdezett. Ez nagyon tetszett, és a virágos néni olyan adott, amit én kértem. Tényleg. Akkora csokor volt, mint a fejem. Ilyen kék virág, meg piros, meg ilyen fehér. Hát nagyon szép volt. Papírja is volt. Meg szalagja.

Akkor sötét lett, este lett, és a Lehel kérdezte, ha visszavisz, és megcsokrozzuk a Csipike sírját, és haza kell mennem, akarok-e holnap is találkozni. Menjünk fagyizni? Ezt kérdezte. Hát naná. Hát jó kérdés. Na most, ez a mi titkunk, ezt mondta a Lehel, mikor vezette a nagy fekete autóját. Anyukádnak ne mondd el, anyák nem értik az ilyet. Hát persze, hogy, hát dehogy. Így igaz, anya nem engedné. Meg kíváncsi is voltam, milyen fagyit kapok. Már

nagyon vártam a másnapot. És anya nem engedné, ebben tutira igaza volt, ez érthető, ezt mindenki értheti.

Aztán azt kérdezte, mikor mentünk fagyizni, szeretem-e a fiúkat. Mondtam, utálok. Szoktam-e velük játszani. Mondtam, nem lehet, mert hülyék, meg nem is tudnak játszani. Vannak fiúbarátaim? Nincsenek. Hát ilyeneket beszélgettünk, aztán akkor jött a málnás sztracsatella-csoki-vanília-licsi.

Életem első négygombócos fagyija. Sose volt még, sose. Akkora volt, mint a... mint a fejem. Nem is tudtam mit kérni negyediknek. Azért lett licsi. Nem tudom mi az. De úgy láttam, a Lehel picit türelmetlen, és nem akartam, hogy meggondolja magát. Ezért mondtam, hogy az ott. Licsi, már tudom.

De ez titok. Nem a licsi a titok, hanem az egész fagyizás, ahogy van. Anyának nem mondtam el. Hazafelé kérdezte még a Lehel, van bátyám, hát hogy van-e.

Az kéne csak. Ismerek-e fiúkat. Keveset szerencsére. Játsszom velük? Sose. Hát ilyeneket beszélgettünk, de már untam, hogy annyit faggat.

A licsi, az finom volt.

Nekem még sose volt titkom. Hát olyan igazi titkom. Nem olyan, mint az oviban a Bogival, vagy... Mindegy. Ilyen titok. Hogy megismertem a Balázskát. Igazából Balázsnak hívják, csak a Lehel szólítja így, hogy Balázska. A Lehel mondta, hogy ismerkedjek meg a Balázskával, aki Balázs, és idősebb, mint én. Hát egy évvel, szóval már majdnem nagy. Jó, még nem annyira, de hát hatéves, nem?

Szóval a Lehel mondta, hogy barátkozzak a Balázssal, így mondta, barátkozzak, és hívjam oda hozzá. Meg hogy titok, azt is mondta, hogy ne mondjam el. Kérdezte, tudom-e, mi a titok. Hát ilyen hülyék a felnőttek, nem tudják, hogy a gyerekek tudják, mi a titok. Nekem is volt a Bogival az oviban. Na, aztán utána mind elmentünk, hogy vegyünk nekem teknősbékát Csipike helyett. Aztán mégse vettünk, mert nem tudtam volna otthon mit mondani, hogyan lett nekem teknősbékám. Arra gondoltam, hogy azt mondom anyának, hogy valaki csengetett, kimentem kinyitni, de addigra elszaladt, és otthagya a teknőst.

Én is így szoktam becsengetni, és elszaladni. Mondjuk, én nem hagyok ott semmit.

De a Lehel azt mondta, ez nem jó, ezért még dolgozunk a problémán. Ezt is ő mondta, hogy dolgozunk a problémán.

Akkor elmentek, ő meg a Balázs.

Hát nem tudom, mit csináltak, miért mentek el, de én ott maradtam a téren, játszottam egyedül, aztán hazamentem. Ennyi volt az egész.

Másnap mind találkoztunk újra a játszótéren, hát ugye nyár volt, nyári szünet.

Én még nem vagyok iskolás, jövőre megyek.

Fagyiztunk, meg minden, akkor a Lehel megint el akart menni a Balázskával, de a Balázska sírt, mert nem akart. Ettől a Lehel ideges lett, azt gondolta, valaki nézi, hogy a Balázska sír, de ugyan! A téren sose nézi egy anyuka se, ha sír a más gyerek, még el is fordulnak. Elég nekik, ha az övék sír. De a Lehel ideges volt, azt mondta a Lehel, úgy sír a Balázska, ahogy a nedves fa sír a tűzön.

Én nem tudom, hogy sír a nedves fa a tűzön, én még olyat nem láttam.

A Lehel azt mondta, ő gyerekkorában látta. Na jó. Hát látta. És akkor mi van.

Szerintem meg úgy sírt a Balázs, ahogy a kiskutya nyüszít.

És engem is idegelt.

Na, akkor elmentek végre.

Én a teknősön gondolkoztam.

Mi van, ha azt mondom otthon, hogy találtam a téren.

A Balázska többet nem jött a térre.

Mondjuk, a Lehel se jött egy hétig. Akkor jött, és mutatott egy kisfiút.

Úgy hívják: Zoli.

Hát odahívtam játszani, mert a Lehel kérte.

Hát akkor elmentünk fagyizni. Meg minden, ami szokott. A Zolika is sírt, mikor visszajöttek. Illetve, a Lehel ki se szállt a kocsiból, csak kirakta. Láttam, hogy ideges. Na, én is ideges lettem volna, ahogy a Zolika sírt.

De egy idő múlva megint jött a Lehel, elvitt egy távoli játszótérre. Itt még sose jártam. Mutatott egy kisfiút. Asszem úgy hívják, Tibike. Hát ő még pici, a legkisebb eddig.

Most megyünk a térre. Elvisszük a Tibikét fagyizni.

A teknősön gondolkozom. Anya azt mondja, nem fogadhatok el ajándékot idegenektől. Hát ez kilőve.

A Lehel most kitalált valami jót. Hogy mondjam azt, nyertem rajzversenyen.

De mit rajzoljak? Hát amit akarsz, amit szeretsz. Hát semmi nem jut eszembe. Hát rajzold le a játszóteret. Jaj, Lehel, uncsi! Hát akkor a napot. Azzal nem lehet versenyt nyerni, anya nem hinné el! Néha a felnőttek annyira buták. Rajzolj egy mesét. Mesét, egy egész mesét? Hát ja, azt mondja a Lehel.

Ezen érdemes gondolkodni. Na, egész mese, az sok. Tudjátok mit? Rajzolok egy tündért.

Hát egy tündért, igen..

Hát így lett nekem teknősöm. A tündér miatt. Érted? Ennyi az egész.